

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

ΤΑΝ ένα γλυκό βράδυ του Μαΐου, του έτους 1828.

Κάποιος αγαθός άστος, της πόλεως Νυρεμβέργης, περνούσε από ένα στενό, ξηρομό δρόμο, γυρίζοντας στο σπίτι του, όταν ξαφνικά κερφόθηκε κατάπληκτος στη θέσι του. Άντίκρισε μπρός του ένα παιδάκι, τó όποιο έσερνε με δυσκολία τά βήματά του, σπτηρίζόμενο στους τοίχους τών σπιτιών...

Τό άγόρι αυτό φανόταν δέκα πέντε ως δεκάξι χρόνων, ήταν πολύ άδύνατο και τó πρόσωπό του τó χλωμό και σωμαθητικό, περιβάλλον από ξανθά, μακρινά μαλλιά.

Ό άστος λιτήθηκε τó άδύνατο αυτό παιδί και πήγε κοντά του, για νά τó βοηθήσει. Μά εκείνο τρώμαζε και θέλησε νά φύγη. Η δύναμεις του όμως δέν τού επέτρεπαν νά προχωρήσει και πολύ. Κι' άπόμεινε λίγο πώ πέρα, άκουμπισμένο στον τοίχο, τρέμοντας σύγκορο.

Σέ λίγο, κι' άλλοι διαβάτες σταμάτησαν μπροστά του και τó ρωτούσαν τί έχει, αλλά τó φτωχό παιδί δέν τούς άπαντούσε παρά μόνο με άναρθρες κραυγές. Σκέφτηκαν τότε, ότι θά πεινούσε και τού έφεραν ψωμί, κρέας και λίγο κρασί. Τό ξανθόμαλλο άγόρι έφαγε με άπληρητά τó ψωμί, δέν άγγισε όμως τó κρέας κι' ούτε θέλησε νά πιη τó κρασί, μόνο έπεε όλο τó νερό πού τού έφεραν οί σπλαχνικοί διαβάτες.

Άστος, τó παιδί αυτό δέν φανόταν τρελλό. Δέν μπορούσε μόνο νά προσφέρει καμιά λέξι και προσπαθούσε πάντα νά εκφρασθή με άναρθρες κραυγές.

Τότε σκέφτηκαν νά τó βάλουν νά γράφη τι τού συμβαίνει κι' εκείνο σιγά—σιγά χάραξε πρώτα πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί πού τού έδωσαν, τ' όνομά του : Γ α σ π ά ρ Χ ά ο υ ζ ε ρ ο.

Τό όνομα αυτό, από στόμα σέ στόμα, διαδόθηκε σ' όλη τήν πόλι και σέ λίγο πλήθος άμέτρητο μαζεύνθηκε γύρω στο παιδί, ποιμνε πάντα άσάλευτο, χλωμό, με τά γαλιανά του μάτια γεμάτα τρώμο.

Η πόλις της Νυρεμβέργης τó πήρε υπό τήν προστασία της κι' άφοϋ οί γιατροί πού τó εξέητασαν, ειπαν ότι δέν ήταν καθόλου ήλιθιο, τó έμπορεύτηκαν στον καθηγητή Ντωμέρ, για νά τó θεραπεύσει.

Έτσι, έπειτα από μερικόνς μήνες, ό Γασπάρ κατώρθωσε νά μιλήσει. Και διηγήθηκε τά εξής :

Όσο κι' άν προσπαθούσε νά θυμηθί τά περασμένα, δέν θυμόταν τίποτε άλλο, παρά μόνον ότι ήταν πάντα κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο στενό και χαμηλό. Κι' ήταν μονάχος, πάντα μονάχος. Μόνον ένας άνθρωπος, μαύρος, τού πήγαινε τήν τροφή του, αλλά κι' αυτός έμπαυε σιγήτως στό κελλί του τήν ώρα πού κοιμόταν. Κι' ή τροφή του δέν ήταν παρά μόνο ψωμί και νερό. Ό μαύρος άνθρωπος τόν έλευνε, τόν έντινε και τόν χτένιζε. Δέν τού μιλούσε καθόλου κι' όμως τόν ελεγε μάζει νά γράφη κι' όνομά του.

Κι' έτσι περνούσε ό καιρός...

Μιά νύχτα, ό μαύρος άνθρωπος ζύτησε τόν μικρό, τόν έντισσε και τόν πήρε και βγήκε μαζί του έξω. Κι' έπειδη ό Γασπάρ δέν είχε μάθει νά περπατά, ό μαύρος τόν έσερνε αλάπητα και τ' άτροφιμά του πόδια μάτωναν στις κοφτερές πέτρες τών δρομίων.

Μόλις έφτασαν στη Νυρεμβέργη, ό μαύρος έγκατέλειψε τó παιδί κι' έφυγε.

Αυτό ήταν όλο—όλο τó παρελθόν του Γασπάρ. Δέν θυμόταν τίποτε άλλο...

Μολτατά, ό δήμαρχος της Νυρεμβέργης τύπασε σέ πολλά άντίτυπα τήν παράδοξη ιστορία τού μικρού και τά έστειλε σέ διάφορα μέρη τού κόσμου.

Έπίσης ή έφημερίδες της Εύρώπης άνετύπωσαν τήν περιεργη διήγησι τού Γασπάρ. Τού κάκου όμως... Σέ κανένα δέν ήταν γνωστό τó όνομα τού μικρού.

Κι' όμως. Φαίνεται, ότι ύπήρχε κάποιος πού κάτι ήξερε για τó μ-

στίριο τού μικρού. Είχαν άρχεις κόλιας νά ψυθώσουν παράδοξα πράγματα για μία πριγκιπακή οικογένεια της Γερμανίας, για κάποιον σκευωρία της Αύλης της, για ένα παιδί πού τó έκλεψαν από τó λίκνο του κτλ. κτλ.

Μά μόλις άρχισαν νά κυκλοφορούν αυτές ή διαδόσεις, ή πόλις της Νυρεμβέργης έμαθε με φρίκη, ότι έπεχείρησαν ξαφνικά νά δολοφονήσουν τόν μυστηριώδη μικρό.

Μιά νύχτα, βόησαν τó Γασπάρ στό ιστόγειο τού σπιτιού τού καθηγητού Ντωμέρ, ληποθυμώσα και γεμάτων αίματα.

Μόλις συνήλθε ό μικρός, φώναζε έντρομος :

— Ό μαύρος άνθρωπος ήθε νά με σκοτώσ! ... Ένώ ήμουν μόνος στό σπίτι, άκουσα ξαφνικά βήματα βιαστικά. Κι' είδα μπροστά μου τόν μαύρο. "Ωρμησε επάνω μου, με χτύπησε μ' ένα έγχειρίδιο κι' έφυγε άμέσως. Έγώ τότε, κατατρομαγμένος και φοβούμενος μήπως ξαναρθεί ό δολοφόνος, έφραγα άπ' τó δωμάτιο και κατώρθωσα νά σωθώ και νά κρυφτώ στό ιστόγειο...

Εύτυχώς, ό μαύρος δέν είχε κατώρθώσει νά πληρώσει βαρειά τó δυστυχό παιδί και σέ λίγες μέρες ήταν έντελώς καλά. Τότε οί προστάτες του σκέφτηκαν, ότι έπρεπε νά τó κρύψουν σ' ένα μέρος πώ άσφαλές.

Τόν ίδιο καιρό, έφτασε στη Νυρεμβέργη κάποιος νεοφερμένος πλούσιος Άγγλος λόρδος, Στάνχοπ όνομαζόμενος. "Όταν ό Στάνχοπ έμαθε τήν τραγική ιστορία τού μικρού Γασπάρ, προσεφέρθη νά τόν πάρη μαζί του και νά τόν προστατέψη από κάθε κίνδυνο.

Άλλοίμονο !... Δέν κατάλαβαν, ότι ό Άγγλος αυτός ήταν ένας άπ' τούς πληρωμένους δίκαιος τού Γασπάρ. Κι' έτσι, οί αγαθοί προστάτες τού φτωχού παιδιού τó παρέδωσαν στον Στάνχοπ, νομίζοντας, ότι έχουν νά κάνουν μ' έναν τίμο άνθρωπο.

Ό Στάνχοπ, για περισσότερη δίψη άσφαλείας, έστειλε τόν Γασπάρ νά μείνη στη μικρή πόλι τού "Ανσπαχ, κοντά στη Νυρεμβέργη.

Κι' ό μυστηριώδης μικρός, ό όποιος δέν ήξερε πώς εινε πραγματικά και γιατί τόν καταδιώκουν, έησε επί δυό χρόνια στό "Ανσπαχ μαζί με τση ήσυχη και μονότονη.

Άλλά καθώς μία μέρα περπατούσε στό πάρκο μαζί μ' έναν φίλακά του, μία γυναίκα πρόβαλε άπ' τούς θάμνους, όπου ήταν κρυμμένη και φώναζε :

— Ναι... Εινε αυτός !...

Άλλ' ό φίλακά τράβηξε γρήγορα τó Γασπάρ μακριά κι' ή γυναίκα έπεσε λιπόθυμη στη γη.

— Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα ; ρώτησε κατόπιν ό Γασπάρ τó φίλακά του.

— Εινε μία τρελλή, τού άπάντησε εκείνος. "Όποιον και νά διηφονάζει :

— Εινε αυτός !...

Έπειτα από λίγον καιρό, στις 14 Δεκεμβρίου 1833, ενώ ό Γασπάρ περνούσε, μόνος αυτή τή φορά, άπ' τó πάρκο, ένας άγνωστος τόν πείσασε και τού ειπε :

— Άκολουθήσε με, στην άκρη τού πάρκου. Θέλω νά σου μιλήσω και νά σου πώ ποιό εινε οί γονείς σου.

Με καρδιά πού χτυπούσε δυνατά, ό Γασπάρ άκολούθησε τόν άγνωστο. Κι' όταν βρέθηκαν μόνοι στό ερημικό μέρος τού πάρκου, ό άγνωστος έβγαλε άπ' τήν τσέπη του ένα πορτοφόλι και τó έβριξε κάτω, λέγοντας :

— Πάρε αυτό τó πορτοφόλι. Τό μυστικό πού σ' ενδιαφέρει βρίσκεται μέσα σ' αυτό.

Ό Γασπάρ έκοιμη άμέσως για νά πάρη τó πορτοφόλι. Τότε ό άγνωστος τόν χτύπησε στά νεφρά μ' ένα έγχειρίδιο και τó ταλαιπωρο παιδί σωριάστηκε κάτω ανάσθητο.

Όταν έτρεξαν και τó σήκωσαν από κάτω, ξεψυχούσε. Ό δολοφόνος βρισκόταν πειά μακριά. Τό πορτοφόλι πού βρέθηκε πιά στό δυστυχό μικρό, δέν περιείχε άπόλύτως τίποτε.

Στό πάρκο, στό μέρος άκρι-

— "Ωρμησε επάνω μου και με χτύπησε μ' ένα έγχειρίδιο!...

δώς που δολοφονήθηκε ο Γασπάρ, ύψωσαν σε λίγο μιά στήλη πέτρινη, στην οποία χάραξαν αυτά τα λόγια :

«Έδω ένας άγνωστος σκοτώθηκε από έναν άγνωστο!...»

Κι' έτσι πειά, πάνω απ' τόν Γασπάρ Χάουξερ, απλώθηκε γιά πάντα ο πέπλος τού μυστηρίου.

Όμως σήμερα, ο πέπλος αυτός έχει ανασηκωθεί.

Και νά τί εινε σχετικώς γνωστό γιά τόν τραγικό αυτό παιδί :

Φαίνεται, ότι ή πρώτη σύζυγος τού Μ. Ναπολέοντος, ή αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα, είχε κάποιαν άνεψιά, όνομαζομένη Στεφανία, ή όποια ήταν τόσο χαριτωμένη κι' όμορφη, όσο και καλή κι' έναρετη.

Ό Ναπολέον, ό όποιος την αγαπούσε πολύ, σκέφτηκε νά την παντρήσει με τόν διάδοχο τού Μεγάλου δουκάτου τής Βάδης, τόν νεαρό πρίγκιπα Κάρολο.

Άλλ' ή μητέρα τού πρίγκιπας δέν θέλησε νά δώσει τόν γιού της σε μιά τόσο μακρινή συγγενή τού Ναπολέοντος, τόν όποιο θεωρούσε ως έναν τυχερό τυχοδιώκτη.

Τότε ό Ναπολέον υιοθέτησε τή Στεφανία. Και κατόπιν αυτού πειά ή μητέρα τού πρίγκιπας Καρόλου δέν έφερε καμιά αντίσταση γιά τόν γάμο τού γιου της.

Ό πατέρας τού πρίγκιπας Καρόλου είχε πεθάνει, άλλ' ό παππούς τού ζούσε ακόμα. Μόλις δέν πέθανε ό γηραιός αυτός μέγας δούξ, θα τόν διαδεχόταν ό Κάρολος.

Τρεις μέρες μετά τήν επίσημη υιοθεσία τής Στεφανίας, έγιναν, με άφάνταστη μεγαλοπρέπεια, οι γάμοι τού διαδόχου τού δουκιού τού θρόνου τής Βάδης με τήν «πριγκίπισσα» Στεφανία Βοναπάρτη.

Διό μήνες δέ μετά τόν γάμο τους, ό Κάρολος όδήγησε τή Στεφανία στο παλάτι τής Βάδης.

Άλλά ή Στεφανία δέν ήταν εύτυχημένη. Ό σύζυγός της ήταν επιπόλιος και άπιστος.

Έκτός αυτού, τήν ήμέρα που ή κυρίες τής Αδλής πήγαν και υποκλήθηκαν γιά πρώτη φορά μπροστά στη μέλλουσα ήγεμονίδα τους, ή Στεφανία άντελήφθη νά τήν κυττάζουν, με άπειρο μίσος, δυό κατάμαυρα μάτια.

Τά μάτια αυτά ήταν τής κόμισσας ντε Χόχεμπερ, τής δεύτερης γυναίκας τού γέρον μεγάλου δουκιού τής Βάδης.

Η κόμισσα Χόχεμπερ ύπηρεζε επί άρκετόν καιρό φιλενάδα τού μεγάλου δουκιού, ώσπου τόν έπεισε νά τήν παντρευτεί και ν' άναγνωρίσει επίσημως τούς τρεις γιούς που άπόκτησε μαζί της.

Προσπάθησε επίσης νά πείσει τόν μεγάλο δούκα νά όρίσει ως διάδοχο τού θρόνου έναν από τούς γιούς της, άλλά δέν κατάφερε τίποτε.

Τό μίσος της εναντίον τού διαδόχου τού δουκιού θρόνου Καρόλου, ήταν άπεριγράπτο. Μη μπορώντας όμως νά τού κάνει κανένα κακό, σκέφτηκε νά τόν χωρίσει με κάθε μέσον απ' τή Στεφανία, πριν προφτάσουν ν' άποκτήσουν παιδιά.

Άρχισε λοιπόν ή καταχθόνια αυτή γυναίκα νά διαβάλλει και νά κατηγορεί τή Στεφανία στον Κάρολο, με τόσο τέχνη κι' έπιμονή, ώστε εκείνος πίστεψε γρήγορα στις συκοφαντίες της, έγκατέλειψε έντελώς τή γυναίκα του και τής φερόταν περιφρονητικά.

Όταν τó έμαθε αυτό ό Μ. Ναπολέον, έγινε έξω φρενών και μίλησε στον γηραιό μεγάλο δούκα νά τού στείλει πίσω τήν κόρη του άμέσως.

Ό μέγας δούξ φοβήθηκε τότε μη χάσει τόν θρόνο του. Ό πανίσχυρος Ναπολέον μπορούσε, άν ήθελε, νά έξαφανίσει απ' τή γη τόν μεγάλο δουκάτο τής Βάδης, μέσα σε μιά στιγμή.

Συμβόλεψε λοιπόν ό μέγας δούξ τόν έγγονό του νά συμφιλιωθεί γρήγορα με τήν Στεφανία.

Έτσι κι' έγινε. Ό Κάρολος γύρισε πάλι κοντά στη γυναίκα του και φαίνεται ότι αυτή τή φορά τήν αγαπούσε αληθινά. Άρραβώθηκε σ' αυτήν όλοψήχως, ενώ ή κόμισσα Χόχεμπερ λυσούσε απ' τόν κακό της.

Έπειτα από λίγον καιρό, ό γηραιός μέγας δούξ πέθανε και τόν διαδέχτηκε ό Κάρολος. Έτσι ή Στεφανία έγινε πειά μεγάλη δούκισσα τής Βάδης κι' ύστερα από κάμποσους μήνες άπόκτησε ένα χαριτωμένο άγοράκι.

Άλλά δεκατέντε ήμέρες μετά τή γέννησι τού μοιραίου αυτού παιδιού, ένας συνένοχος τής κόμισσας Χόχεμπερ, άποκοίμισε με ναρκωτικά τις παραμάνες που φύλαγαν τόν μικρό διάδοχο. Άμέσως τότε, ή φοβερή κόμισσα μπήκε μέσα στο δωμάτιο, πήρε γρήγορα τόν μικρό απ' τήν κούνια του, έβαλε στη θέση του ένα έτοιμοθάνατο άγοράκι μιάς χωρικής, που τήν πλήρωσε άδρά γιά νά τής τó πάρει, και κρατώντας στην άγκαλιά της τόν μικρό διάδοχο, πήγε σ' ένα άπόμερο δωμάτιο τού παλατιού.

Έκει τήν περιμενε ένας έμπιστός της μαύρος, στον όποιο παρέδωσε τόν παιδί τής Στεφανίας κι' ό όποιος

τό πήρε κι' έφυγε.

Λίγες μέρες κατόπιν τó παιδί τής χωρικής πέθανε, χωρίς ό Κάρολος κι' ή Στεφανία νά ύποπτευθούν τίποτε απ' όσα συνέβησαν.

Λίγον καιρό κατόπιν, ό μέγας δούξ Κάρολος πέθανε ξαφνικά, από δηλητηρίασι ίσως, όπως διαδόθηκε άργότερα.

Έτσι ανέβηκε στο δουκικό θρόνο τής Βάδης ό πρώτος γιός τής καταχθονίας κόμισσας Χόχεμπερ.

Στό μεταξύν αυτό, ό Μ. Ναπολέον είχε νικηθεί κι' έλυονε έξόριστος στην Άγία Έλένη. Η Στεφανία είχε μείνει πειά άπροστάτευτη κι' έφυγε απ' τή Βάδη γιά τήν Ίταλία.

Ό έμπιστος τής κόμισσας Χόχεμπερ μαύρος, φύλαγε άγριμτος στο διάστημα αυτό τόν μικρό πρίγκιπα κοντά στη Νυρεμβέργη, όπου τόν είχε μεταφέρει. Κατά διαταγήν δέ τής άπισσας κόμισσας, τόν έγκατέλειψε μιά νύχτα στους δρόμους, γιά νά πεθάνη εκεί, έξαντλημένος κι' άτροφικός καθώς ήταν απ' τόν περιορισμό και τή νηστεία.

Ήξεραν πώς τó δυστυχισμένο παιδί δέν μπορούσε νά πη τίποτε σε κανένα, αφού δέν τó είχαν μάθει νά μιλάει.

Μόνο ό μαύρος τó είχε μάθει νά γράφει ένα ψεύτικο όνομα, άντι τού πραγματικού του.

Όστόσο, όταν οι άγαθοί πολίτες τής Νυρεμβέργης ανέλαβαν τó μικρό υπό τήν προστασία τους, ή κόμισσα Χόχεμπερ διέταξε τόν μαύρο νά τó δολοφονήσει. Μετά τήν άποτυχία τής δολοφονικής αυτής άποπειρας, ή κόμισσα έστειλε στη Νυρεμβέργη έναν άλλο έμπιστό της, τόν δήθεν λόρδο Στάνχολπ, γιά νά πάρει τó παιδί υπό τήν προστασία τού τάχα, και νά μωρέσουν νά τó δολοφονήσουν έπειτα από καιρό, όταν δέν θα ύπηρεζε φόβος νά ύποψιασθή κανείς τίποτε.

Άλλά ποιά ήταν ή γυναίκα που άνεγνώρισε στο πάροχο τόν τραγικό μικρό πρίγκιπα ;

Φαίνεται, ότι ή Στεφανία κάτι είχε άκούσει γιά τόν Γασπάρ Χάουξερ, ό όποιος έμεινε στο Άνσπαχ και γιά τόν όποιο φημιζόταν ότι εινε τó παιδί της.

Πού τó νόμιζε νεαρό. Στις άρχές δέν θέλησε νά πιστέψει στις διαδόσεις αυτές. Κατόπιν όμως άποφάσισε νά δει τó Γασπάρ Χάουξερ από κοντά.

Έφυγε λοιπόν κρυφά γιά τó Άνσπαχ και μόλις έφτασε εκεί, κρύφτηκε στο πάροχο και περιμενε μ' άγωνία νά περάσει ό Γασπάρ. Μόλις τόν αντίκρισε, άνεγνώρισε άμέσως σ' αυτόν τó παιδί της.

Έμοιαζε τόσο με τόν πατέρα του !..

Η δυστυχισμένη μητέρα δέν μπόρεσε νά κρατηθεί και φώναξε :

— Αυτός εινε !..

Κι' ύστερα έπεσε κάτω λιποθυμισμένη.

Άλλοίμονο !.. Η αυθόρμητη εκείνη κραγή της έγινε ατία νά σκοτώσουν μιά ώρα γρηγορότερα τόν νεαρό πρίγκιπα.

Κι' ή Στεφανία θρηνούσε κατόπιν πικρά, μέχρι τού θανάτου της, τó άγαπημένο της παιδί, που ποτέ σχεδόν δέν τó είχε σφίξει στην άγκαλιά της και που επί δλόκληρα χρόνια άγνοούσε κι' αυτή τήν τραγική του ύπαρξη...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΩΤΤΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

Η σύζυγος.—Μεθαίριο συμπληρώνονται άκριβώς 20 χρόνια από τήν ήμέρα τών γάμων μας. Σωστό εινε νά γιορτάσουμε τήν εικοσαετηρίδα αυτή. Νά σφάξουμε τούς δυό κοκόρους και νά καλέσουμε σε γείμια δυό—τρεις στενούς συγγενείς μας.

Ό σύζυγος.—Νά σφάξουμε τά κοκόρια ; Και τί φταίνε τά καίμια τά πουλιά γιά ένα σφάλμα που συνέβη έδω και είκοσι χρόνια ;

Στό φαρμακείο.

Ό πελάτης.—Πώς πρέπει νά μεταχειρ.σθώ αυτή τή σκόνη γιά τά κοινούτια .

Ό φαρμακοποιός. (άρρημένος).—... Νά τούς δίνετε μιά κοιταλιά τού γλυκού ύστερα από κάθε φραγήτ !..

Έκείνος.—Ποιά απόδειξι έχω, ότι πράγματι μ' αγαπάς ;

Έκείνη.—Θέλεις κι' άλλη απόδειξι ; Δέν έχομερα άπόψε όχτó φορές μαζί σου ;

Έκείνος.—Ναι, άλλ' αυτό δέν τó θεωρώ απόδειξι άγάτης.

Έκείνη.—Θά τó θεωρούσες, άν ήξερες πόσο έλεινά χορεύεις.

